

arallegim

ELS LLIBRES
I LES COSESIGNASI
ARAGAYL'erotisme
salvarà el món

Amb la pandèmia i la crisi climàtica, ja ningú no hauria de dubtar que els éssers humans estem lligats a l'aire que respirem, a tot el que ens envolta, estem lligats els uns als altres d'una manera molt estreta, molt física. El món ens és donat a través dels sentits: "Les nostres vides estan nuades, entrelaçades", la individualitat és un concepte creat, no la podem donar per descomptada. Tota individualitat està marcada per una dependència. Així ho veu Judith Butler, Premi Internacional Catalunya, al seu darrer assaig, *¿Quina mena de món és aquest?* (Arcàdia), traduït per Josefina Caball.

Hi ha, en aquesta visió, un suggerent deix eròtic: la vida és tacte. "No podem tocar l'altre sense que l'altre ens toqui a nosaltres". "En l'acte de ser tocat, la passivitat no arriba a ser absoluta". El tocat també toca: som objecte i subjecte alhora. No podem arribar a ser sense que ens toquin, ens palpem, ens sostinguin, diu Butler seguint l'obra pòstuma *El que és visible i el que és invisible*, de Maurice Merleau-Ponty. Això és evident quan som nadons, però també d'adults. Assumir aquest erotisme essencial ens pot ajudar a salvar el món.

La qüestió no és defensar-nos del que és forà (el virus del covid, per exemple), sinó transformar la interacció necessària perquè el cos pugui viure amb el que és nou. Cada dia incorporem coses noves al cos. Ingerim aliments, bevem aigua, ens toquem amb altres cossos. Per tant, vivim en la interdependència, amb una vulne-

CRISTINA CALDERER

rabilitat compartida. I jo afegeixo: amb un plaer compartit. "Ser un cos és estar lligat als altres, als objectes, a les superfícies i als elements", inclòs l'aire que respirem, que no és de ningú i pertany a tothom.

Amb la pandèmia ens hem adonat de la duresa de l'aïllament: no podem viure sense l'altre compartit, sense ser tocats. Acceptem que el jo sempre està poblat pels altres, diu Butler. És veritat que "ningú no pot morir en el meu lloc. Ni tan sols pot anar al vàter per mi!", però una vida vivible no és possible sense els altres, sense el món, "la vida que vivim no és mai exclusivament nostra".

Aquesta és, segons Butler, la gran lliçó de la pandèmia. L'hem apresada? "El jo que soc també és, fins a cert punt, un *nosaltres*".

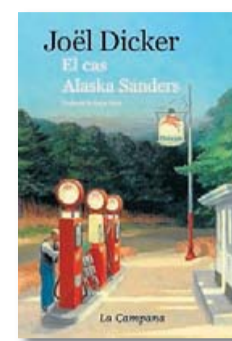
Per això Butler ens adverteix contra la resposta nacionalista. *Pan-demos* vol dir "tota la població, la gent d'arreu". El virus no és un immigrant sense documents. La nostra vida no és mai del tot i exclusivament nostra: la Terra hi era abans que arribéssim, molts altres éssers (humans i no humans) ens acompanyen. Som "éssers units per vincles complexos en un món viu que ens demana que lluitem col·lectivament i amb fermesa contra la seva destrucció".

I de la mateixa manera, ens adverteix contra els càlculs econòmics basats en el caràcter prescindible dels més vulnerables, uns càlculs que en la resposta al covid han sacrificat, sovint sense el dret ni a ser plorats, gent gran i gent pobra: "Massa sovint, en nom d'una llibertat personal i un imperatiu productiu fem que el món sigui per a molts inhabitable, i la vida invivable. "Per descomptat, no estic en contra de la llibertat personal. La llibertat destructiva no té tant a veure amb la persona o l'individu com amb el sentit nacional de pertinença i, fins i tot, amb un sentit mercantil de guanys i beneficis". I llavors es pregunta: "¿És possible rescatar el món de l'economia?" El compromís, diu, ha de ser planetari i humanitari. Ha de ser tàctil, eròtic. Al capdavall, senzillament humà. ♦

ELS MÉS VENUTS

CATALÀ

FICCIÓ

[1] **El cas Alaska Sanders**
JOËL DICKER
La Campana
588 pàgines i 23,90 € 1/3

[2] **L'instants abans de l'impacte**
GLÒRIA DE CASTRO / Periscopi
264 pàgines i 17,90 € 4/22

[3] **Francesca de Barcelona**
LAIA PEREARNAU / Columna
464 pàgines i 21 € 8/5

[4] **Doneu i se us donarà**
DONNA LEON / Edicions 62
272 pàgines i 19 € 6/6

[5] **El mag**
COLM TÓIBÍN
Amsterdam
496 pàgines i 23,95 € 2/3

NO-FICCIÓ

[1] **El llibre del Paraulògic**
JORDI PALOU I PAU VIDAL
Ara Llibres
240 pàgines i 15,90 € 1/2

[2] **Cuina o barbàrie**
MARIA NICOLAU
Ara Llibres
272 pàgines i 24,90 € 3/18

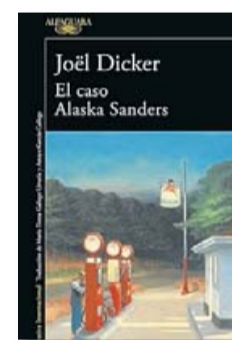
[3] **El gran llibre de la nutrició**
ABEL MARINÉ / Comanegra
712 pàgines i 29,50 € 2/4

[4] **La Vall de la Llum**
TONI CRUANYES
Destino
384 pàgines i 21,50 € 4/23

[5] **No me'n recordo de res**
NORA EPHRON
L'Altra Editorial
160 pàgines i 18,95 € 9/5

CASTELLÀ

FICCIÓ

[1] **El caso Alaska Sanders**
JOËL DICKER
Alfaguara
586 pàgines i 23,90 € 1/3

[2] **¿Y si lo probamos?**
MEGAN MAXWELL
Esencia
400 pàgines i 16,90 € 2/3

[3] **Todas esas cosas que te diré mañana**
ELÍAS BENAVENT / Suma
440 pàgines i 18,90 € 4/9

[4] **Entre los muertos**
MIKEL SANTIAGO
Ediciones B
480 pàgines i 19,85 € 6/5

[5] **Aniquilación**
MICHEL HOUELLEBECQ
Anagrama
608 pàgines i 24,90 € 5/4

NO-FICCIÓ

[1] **Cuaderno Blackie Books. Vol. 11**
D. LÓPEZ VALLE / Blackie Books
88 pàgines i 12,90 € 1/4

[2] **Palabra de Pritzker**
LLÀTZER MOIX
Anagrama
544 pàgines i 24,90 € 3/2

[3] **Como hacer que te pasen cosas buenas**
MARIAN ROJAS / Espasa
232 pàgines i 19,90 € 2/5

[4] **Encuentra tu persona vitamina**
MARIAN ROJAS / Espasa
328 pàgines i 19,90 € 4/45

[5] **La burguesía catalana**
MANEL PÉREZ
Península
288 pàgines i 18,90 € 6/4

Rànquing setmanal del Gremi d'Editors de Catalunya i LibriData
Posició setmana anterior / Setmanes en el mercat

UN TAST
DE CATALÀALBERT PLA
NUALART¿Diries que se me'n
fot o que se m'enfot?

En altres *tastos* he explicat la diferència entre verbs tipus (1), com *enrecordar-se* o *enriure's* (avui no entrats als diccionaris i admesos només en un registre col·loquial) i verbs tipus (2), com *anar-se'n* o *sortir-se'n*. Tots quatre regeixen complements introduïts per *de* ("S'enrecorda de mi", "S'enriuriu de tu", "Se'n va del país", "Se'n surt de tot"), i això ha fet que aquest *en* que apareix obligatòriament quan el complement està elidit o avançat acabi (o pugui acabar) apareixent sempre. En els tipus (1), però, s'ha soldat al verb com a fals prefix i no sempre apareix al costat dels seus altres pronoms febles. En els tipus (2), no s'ha soldat i sempre s'integra al grup de pronoms febles. Cal esperar que aquests verbs tipus (1) entrin algun dia al diccionari

com ja hi han entrat *emportar-se* o *endur-se*. Dels verbs tipus (2) també n'hi ha avui de no acceptats com a pronominals, com *adonar-se'n* o *penedir-se'n*, que potser algun dia seran com *anar-se'n* o *sortir-se'n*. L'ús més general, i no pas la lògica gramatical, ho hauria de determinar.

El versàtil i irreverent verb *fotre* planteja, però, dubtes importants. Com a sinònim de *enriure's* o *emburlar-se* és un clar tipus (1) que, pel seu caràcter molt col·loquial, em sembla que hauria d'adoptar

**'FOTRE'S D'ALGÚ'
HAURIA DE SER SEMPRE
'ENFOTRE'S D'ALGÚ'
PERQUÈ ÉS SEMPRE UN
ÚS MOLT COL·LOQUIAL**

sempre la forma *enfotre's* ("S'enfot de tu" i no pas "Es fot de tu", que és l'única forma que entra el DIEC2), però quan expressa màxima indiferència podem dubtar entre escriure "Se me'n fot que em critiquin" (l'única forma beneïda per la norma) o "Se m'enfot que em critiquin". Cal anar a formes perifràstiques per decidir si diríem (a) "En aquell moment se li va enfotre que el critiquessin" o (b) "En aquell moment se li'n va fotre que el critiquessin". Jo crec que diem (a) i, per tant, també escriuria que el que pensi certa gent *se m'enfot* (i no que *se me'n fot*). I acabo reiterant que les formes d'aquest *tast* en què *en* se solda com a prefix al verb (excepte *endur-se* i *emportar-se*) no han entrat als diccionaris tot i que hi ha raons de pes perquè algunes hi entrin. ♦